

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10Co/27/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713202516  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2713202516.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, Tomášikova 48, zast. splnomocnenkyňou: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, proti žalovanému: Q. L., nar. X. Y. XXXX, U., T. XX, o 2.053,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 24. októbra 2013 č. k. 5C/38/2013-161 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.053,33 eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.694,61 eur od 5. marca 2013 do zaplataenia a trovy konania 123 eur, a k rukám právneho zástupcu žalobkyne trovy právneho zastúpenia žalobkyne v sume 885,46 eur (keď správne mal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť „náhradu trov konania“ - pozn. odvolacieho súdu), a to v pravidelných splátkach po 50 eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2 a 3, § 517 ods. 1 a 2 a § 879j O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov); § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) a § 497, § 502 ods. 1 vety prvej, § 503 ods. 1 a 2 a § 710 Ob. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb.); vecne potom tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania bola 29. septembra 2004 uzatvorená spotrebiteľská zmluva - zmluva o poskytnutí kontokorentného úveru (ďalej len „zmluva“), v ktorej bola stanovená výška úverového rámca na 20.000 Sk, úroková sadzba na 11,85% ročne a konečná splatnosť úveru na 26. mája 2006, pričom v prípade predĺženia zmluvy sa splatnosť predlžovala vždy o dobu, o ktorú bola predĺžená jej účinnosť. Na základe Dodatku č. 1 z 3. júna 2005 a Dodatku č. 2 z 28. decembra 2005 k tejto zmluve bola výška úverového rámca zvýšená najprv na sumu 30.000 Sk a neskôr na sumu 50.000 Sk. V konaní bolo preukázané, že žalovaný využíval kontokorentný úver, ktorý mu bol poskytnutý a čerpal peňažné prostriedky z účtu. Podľa výpisu z účtu úhradou vo výške 6.057,22 eur došlo 2. apríla 2009 k vyrovnaniu prečerpaného úveru a stav na účte bol vo výške +4.377,72 eur. Následne bezhotovostným výberom žalovaný vybral sumu 2860,05 eur a v ten istý deň zrealizoval aj hotovostný výber 1.200 eur na pobočke v Senici. Žalovaný realizoval výbery kartou v nižších výškach a zo strany žalobkyne mu bol dňa 28. apríla 2009 poskytnutý kontokorentný úver vo výške 1.000 eur, ktorý bol neskôr zvýšený na 1.500 eur. V danom prípade súd prvého stupňa považoval námietky žalovaného, ktorý tvrdil, že kartu nepoužíval a žiadne výbery ani platby neuskutočňoval, za nepreukázané, nakoľko žalovaný platbu vo výške 2.860,05 eur uskutočnil priamo na pobočke v Skalici (keď na príkaze na úhradu sa nachádzal jeho podpis, čo potvrdil aj na pojednávaní konanom 24. októbra 2013) a hotovosť vo výške 1.900 eur na pobočke v Senici žalovaný vybral osobne. Žalovaný tiež nikdy nereklamoval žiadny výber, o čom svedčí potvrdenie žalobkyne z 18. októbra 2013. Výpisy z účtu žalovaného a prehľady o transakciách na jeho účte súd prvého stupňa považoval za dostatočný dôkaz o tom, že žalovaný postupne peňažné prostriedky čerpal. V konaní bolo preukázané, že žalovaný porušil dohodnuté zmluvné podmienky, keď riadne neplnil svoje záväzky

spočívajúce v nesplatených vyčerpaných peňažných prostriedkoch, čím mu vznikol dlh na poskytnutom úvere vo výške 1.694,61 eur. Žalovanému bol v konaní poskytnutý dostatočný priestor na preukázanie jeho tvrdení a z konania skôr vyplýva to, že žalovaný stratil prehľad o výberoch a platbách z účtu pomocou výberovej karty a zanedbal svoje povinnosti súvisiace so spravovaním svojich záležitostí. Súd prvého stupňa preto žalovanému uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť dlh vyplývajúci z kontokorentného úveru vo výške 1.694,61 eur, riadny úrok vo výške 6,60 eur (keďže žalovaný bol povinný v zmysle zmluvy o kontokorentnom úvere platiť aj dohodnutý úrok), úrok z omeškania vo výške 352,12 eur (vyčíslený zo sumy 1.694,61 eur za obdobie od 7. augusta 2010 do 4. marca 2013 pri úrokovej sadzbe 8% ročne) a napokon i úrok z omeškania z istiny 1.694,61 eur vo výške 8% ročne od 5. marca 2013 do zaplatenia. Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené právne § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) ako i poukazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. advokátsku tarifu) a vecne priznaním v konaní úspešnej žalobkyni náhrady trov konania za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia bližšie špecifikované v závere odôvodnenia rozsudku. Napokon súd prvého stupňa s odkazom na § 160 ods. 1 O. s. p. povolil žalovanému zaplatenie žalobkyni priznanej sumy v splátkach, nakoľko mal za preukázané, že v schopnostiach žalovaného nie je splatiť celý dlh naraz, keďže poberá dôchodok vo výške 310 eur a žije sám v rodinnom dome. Ich výšku a podmienky zročnosti určil tak, aby bola primeraná k výške priznanej pohľadávky a aby povolením splácania dlhu v splátkach neboli ohrozené práva žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie iba žalovaný so zrejým návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby v celom rozsahu. Namietal predovšetkým tým, že nie je podvodník a on a ani nik z jeho rodiny nevykonával žiadne úhrady a neprevádzal žiadne peniaze na iný účet. Uviedol, že úver 7.000 eur si vzal na opravu domu, že výber 1.200 eur predstavoval výšku odstupného z práce v roku 2009 a že v Senici finančné prostriedky nikdy nevyberal. V pobočke žalobkyne sa niekoľkokrát dožadoval vysvetlenia nezrovnalostí, čo je dôkazom, že vo vzťahu k úveru nič zanedbával, pričom výbery z účtu si vysvetliť nevie.

Žalobkyňa odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/, ako aj § 214 ods. 2 O. s. p. v medziach odvolania celú vec (pretože od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým aj rozhodnutie o trovách konania) a to bez pojednávania (pretože tu síce šlo o vec samu, popri tom však so zreteľom k neposkytnutiu /okresným súdom/ dostatočne zrozumiteľných odpovedí na všetky sa ponúkajúce otázky a tiež pre nedostatočné /neúplné/ právne posúdenie veci nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou) a nutne musel dospieť k záveru, že napadnutý rozsudok za vecne správne rozhodnutie považovať nemožno.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručovaného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 či z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27.

apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia prípadných riadnych alebo i mimoriadnych opravných prostriedkov) a výskyt takejto vady zakladá sám osebe nielen dôvod odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale tiež nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným druhým z takýchto ustanovení.

Rovnaké rozhodnutie potom zákon predpokladá i pri nesprávnom právnom posúdení veci, pokiaľ sa toto vyskytne v súbehu s nedostatočne zisteným skutkovým stavom (keď inak najčastejšie býva takýto súbeh nedostatkov na skutkovom i právnom „poli“ spôsobený tým, že nesprávnosť /či neúplnosť/ právneho uchopenia problému vedie i k nezameraniu dokazovania na všetky relevantné skutočnosti - ako to je napokon aj v prejednávanej veci). Tunajší odvolací súd pritom navzdory pokusom o interpretáciu ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., snažiacu sa presvedčiť o dostatočnosti nájdenia (súdom prvého stupňa) správneho ustanovenia právneho predpisu (bez nutnosti aj jeho správnej aplikácie) nemá ani tentoraz žiaden dôvod nezotrvať na opakovane ním zaujímanom stanovisku, podľa ktorého takýto výklad je účelový a nemožno ho podporiť ani dôsledným jazykovým rozborom úpravy, o ktorej je tu reč (kde je rozhodujúcou nevyhnutnosť vychádzania z mäkkenej a nie tvrdenej podoby slova „správne“ a práve tým je daný i rozdiel medzi náležitým trvaním na správnom nájdení aj použití rozhodného práva a nenáležitým uspokojením sa iba s jeho nájdením, ktoré nezriedka môže byť aj výsledkom náhody a je celkom neakceptovateľným prejavom snahy sústreďovať povinnosť na správny právny rozbor problému len na súdoch druhého stupňa).

V prejednávanej veci však ani nebolo nutné zísť v úvahách až takto ďaleko, keďže tu absentovalo i nájdenie všetkého rozhodného práva. V napadnutom rozsudku síce súd prvého stupňa za použitia § 52 O. z. (v rozhodnom znení), § 1 ods. 3 ZoSÚ a príslušných ustanovení Ob. z. správne uzavrel spotrebiteľský charakter zmluvy účastníkov o kontokorentnom úvere (ktorú však nebolo možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale /len/ za bežnú obchodnoprávnú zmluvu, na ktorú sa popri ustanoveniach Ob. z. o zmluve o bežnom účte a zmluve o úvere vzťahujú aj všeobecné ustanovenia O. z. o ochrane spotrebiteľa); nesprávne však spotrebiteľský charakter zmluvy obmedzil iba na aplikáciu § 52 O. z., ktorý je len tzv. vstupnou bránou k aplikácii ďalších ustanovení piatej hlavy prvej časti O. z. (v rozhodnom znení § 53 a § 54).

Podľa § 53 ods. 1 O. z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 2 O. z. ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Podľa § 53 ods. 3 O. z. za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

Podľa § 53 ods. 4 O. z. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 O. z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 O. z. v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

K novej polemike vzťahujúcej sa k interpretácii § 52 ods. 1 O. z. v znení platnom v čase uzavretia tzv. úverovej zmluvy účastníkov, konkrétne k možnosti podriadenia sa vzťahu z prejednávanej veci úprave noriem spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, odvolací súd aj v tejto konkrétnej veci poznamenáva, že úprava normami spotrebiteľského práva nevykazuje znaky kompaktnosti (sústredenia výlučne do jedného právneho predpisu či len menšieho množstva takýchto predpisov) a aj v tomto prípade to malo za následok, že primárnu úpravu vzťahu, o ktorý tu šlo, dopĺňal nad rámec O. z. už v čase uzavretia zmluvy aj niekdajší zákon o ochrane spotrebiteľa (neskôr nahradený zákonom č. 250/2007 Z. z.) a z neho predovšetkým jeho § 23a ods. 1. Práve ten bol ustanovením, ktoré do právneho poriadku Slovenskej republiky zaneslo pojem tzv. typovej (mimo akúkoľvek pochybnosť vždy spotrebiteľskej) zmluvy, ktorou sa rozumela zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; pričom podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia typová zmluva nesmela obsahovať a/ neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku na poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby a 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby s požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; resp. b/ podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Práve toto (i v spojitosti s neskoršími pohybmi v právnej úprave) ale znamenalo, že už v čase uzavretia zmluvy účastníkov z prejednávanej veci muselo byť vylúčené, aby sa na takúto zmluvu nazeralo inak než na zmluvu spotrebiteľskú. I tie najmenšie pochybnosti v uvedenom smere inak odstránila novelizácia zákona o ochrane spotrebiteľa vykonaná zákonom č. 616/2004 Z. z., nahradzujúca s účinnosťou od 25. novembra 2004 skoršiu definíciu typovej zmluvy takou definíciou spotrebiteľskej zmluvy, do ktorej už nepochybne spadali (vyjadrením *expressis verbis*, čiže výslovne) aj zmluvy uzavreté podľa Obch. z. (čo napokon muselo viesť k tomu, že protivník spotrebiteľa v prípadnom spore nemohol ťažiť z istý čas trvajúceho stručnejšieho výpočtu zmluvných typov v O. z., ak tu paralelne existovala ďalšia úprava pojmovovo zaraďujúca do rámca spotrebiteľských zmlúv aj zmluvy obdobné tej z prejednávanej veci.

V tejto súvislosti sa žiada tiež zdôrazniť, že jedným zo základných východísk pri posudzovaní prijateľnosti zmluvných podmienok je, že výpočet neprijateľných zmluvných podmienok zakotvený pôvodne v

ustanovení § 53 ods. 3 O. z. (dnes § 53 ods. 4) je len demonštratívny, teda že takto zákonodarca vymedzil len príklady podmienok predstavujúcich najkrikľavejšie porušenie rovnováhy vo vzťahu majúcom sa inak vyznačovať vyváženosťou práv a povinností zmluvných partnerov. Hoci z pomerne obsiahleho výpočtu navyše postupom času i dopĺňaného (tu pre prípad záujmu por. jednotlivé zákony novelizujúce state O. z. o spotrebiteľských zmluvách) možno nepochybne vybadať úmysel zákonodarcu zaniest' už do textu zákona podľa možnosti všetky mu známe a teda najtypickejšie prípady dojednaní na ujmu spotrebiteľa, teda obrazne neoponechať nič na náhodu a čo najviac zúžiť pomyselný manévrovací priestor nielen osobám profitujúcim z nepriateľných podmienok, ale tiež súdom (tým pri interpretácii a aplikácii tzv. pozitívneho práva), po celú dobu existencie úpravy normami spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle na vnútroštátnej úrovni je patrným tiež uvedomovanie si nemožnosti reagovania priamo zákonom na všetky do úvahy prichádzajúce situácie a takto i nutnosť poskytnutia možnosti práve súdom, aby existujúcu právnu úpravu dotvorili výkladom.

Práve za pomoci zmienených úvah potom podľa názoru odvolacieho súdu nemohla obstať argumentácia súdu prvého stupňa založená na neunesení dôkazného bremena žalovaným. Tomu síce priestor na preukázanie jeho tvrdení v konaní poskytnutý bol (a to dokonca aj dostatočný) a pravdivé je aj konštatovanie súdu prvého stupňa, že žalovaný ho nevyužil patrične (keď svoju obhajobu založil len na dokazovaním popretých tvrdeniach o neuskutočňovaní ním žiadnych výberoch z účtu), súd prvého stupňa však nepochopiteľne napriek odkazu na § 52 O. z. vôbec nepristúpil ku skúmaniu žalobkyňou požadovaných položiek a tieto len jednoducho akceptoval a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Žalobou doručenou súdu prvého stupňa 9. apríla 2013 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplataenia jej sumy 2.053,33 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.694,61 eur od 5. marca 2013 do zaplataenia, pričom suma 2.053,33 eur pozostáva z I/ istiny vo výške 1.694,61 eur a II/ úrokov z omeškania vo výške 358,72 eur - t. j. 8% ročne zo sumy 1.694,61 eur od 7. augusta 2010 do 4. marca 2013 (viď č. I. 3 spisu).

V špecifikácii pohľadávky z 10. júna 2013 (č. I. 113 spisu) žalobkyňa konkretizovala, že žalobou požadovaná suma 2.053,33 eur pozostáva z I/ istiny vo výške 1.694,61 eur, II/ úrokov vo výške 6,60 eur a III/ úrokov z omeškania vo výške 352,12 eur (8% ročne zo sumy 1.694,61 eur od 7. augusta 2010 do 4. marca 2013).

Napokon na pojednávaní konanom 1. augusta 2013 žalobkyňa doplnila ešte to, že I/ istina vo výške 1.694,61 eur pozostáva zo sumy 1.500 eur predstavujúcej vyčerpaný úverový rámec, 133,28 eur predstavujúcej úroky a 61,33 predstavujúcej poplatky za vedenie účtu a upomienky, ako i to, že II/ úroky vo výške 6,60 eur sú za obdobie od 24. júla 2010 do 6. augusta 2010 (č. I. 148).

Žalobkyňa na preukázanie svojich tvrdení predložila aj pomerne rozsiahly výpis z úverového účtu žalovaného mapujúci históriu čerpania finančných prostriedkov z neho, výšku jednotlivých vkladov a výberov.

Obsah spisu a najmä odôvodnenia napadnutého rozsudku takto ale neposkytuje žiaden podklad pre záver, že by sa súd prvého stupňa vôbec zaoberal tým, ako žalobkyňa k ňou požadovaným sumám dospela a teda z čoho tieto sumy pozostávajú (čo samo o sebe spôsobuje nepresvedčivosť jeho záverov, zvlášť ak sa tu javí vysoko pravdepodobným úmysel žalobkyne podrobiť úročeniu aj iné sumy než tzv. istinu). Vôbec sa nezaoberal ani možnou existenciou nepriateľných zmluvných podmienok zmluvy účastníkov, ktorá ma bezpochyby charakter zmluvy spotrebiteľskej. Takýto postup súdu prvého stupňa však prehliadol súčasnú judikatúru v spotrebiteľských veciach zakladajúcu povinnosť súdov skúmať povahu zmlúv účastníkov a súlad ich jednotlivých ustanovení so zákonom (tu najmä s vyššie citovanými ustanoveniami O. z.), čo slúži na zabezpečenie ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu, ktorá často (a to dokonca pravidelne) si nie je vedomá svojich práv, ktorých sa z toho dôvodu opomenie aj domáhať (a práve preto tu prevenčná povinnosť súdov ma nezanedbateľný význam, keďže ich úlohou je tiež dohľadať na to, aby sa práva nezneužívali a aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov - viď § 2 O. s. p.).

Opísané medzery v právnom posúdení veci i skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa potom nutne museli podpísať aj na odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto odvolaciemu súdu za takéhoto stavu veci neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov na dvojinstančný proces (zahŕňajúci

tiež vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov) napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v prípade potreby doplniť dokazovanie, výsledky celého konania podľa § 132 O. s. p. v naznačenom smere náležite zhodnotiť a až následne opätovne rozhodnúť o veci, o trovách konania i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.) a to s vypravením nového rozhodnutia aj odôvodnením obsahujúcim na relevantné otázky patričné odpovede (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

**Poučenie:**

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.